

Arrest

nr. 89 616 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jaghori, in de provincie Ghazni.

Uw vader zou 'amer' zijn geweest van Hezb-Islami (Hekmatyar) in uw streek. In die hoedanigheid zou hij gedurende een twintigtal jaar leiding hebben gegeven aan de Hezb-Islami commandanten van uw district. Uzelf bent geboren in 1974 en zou sinds uw vijftiende als chauffeur en bodyguard van uw vader hebben gewerkt. Sinds vele jaren zouden jullie een conflict hebben gehad met de entourage van

de krijgsheer K. I. {...} van de rivaliserende Hezb-Wahdat. Zo zouden bijvoorbeeld in 1998 uw oom I. N. {...} en diens naaste familieleden zijn gedood bij een aanslag van de mannen van Irfani. Een maand later, op 28 juli 1998, zou ook uw huis zijn aangevallen door dezelfde Mujaheds. Hierbij zouden uw vader, moeder, broer, vrouw en zoon de dood hebben gevonden. Uzelf zou hierbij gewond zijn geraakt en zou zijn overgebracht naar de Pakistaanse stad Quetta. Hier zou u zijn verzorgd en zou u vervolgens gedurende een vijftal jaar zijn gebleven. Begin 1382 (Perzische kalender; maart-april 2003) zou u zijn teruggekeerd naar uw geboorteplaats. Na een maand zou u op de markt echter zijn aangehouden door enkele gewapende mannen van Irfani, die op dat moment de sterke man van de regio zou zijn geweest. Ze zouden u hebben willen meenemen naar het politiekantoor, maar onderweg zou u zijn kunnen ontsnappen. U zou terug naar Pakistan zijn gekeerd en zou vervolgens uw reisweg hebben aangevat. U zou op 3 juli 2003 in België zijn aangekomen en verklaarde zich op 7 juli 2003 vluchteling.

Het Commissariaat-generaal betekende u op 20/10/2004 een beslissing tot weigering van toekenning van de hoedanigheid van vluchteling aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Deze eerste asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing van de Vaste Beroepscommissie op 14/09/2005. Een beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen op 07/12/2006.

Op 17/04/2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal weigerde u op 6/07/2007 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kende u in haar arrest van 13 november 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toe rekening houdend met de verslechterde veiligheidssituatie in de provincie Ghazni.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 13 november 2007 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen van 29 juni 2011. Dit vonnis toont aan dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens aanranding van de eerbaarheid van een kind van het mannelijke of vrouwelijke geslacht beneden de volle leeftijd van 16 jaar en het verschaffen van verdovende middelen aan datzelfde kind.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier de aanranding van en het verschaffen van verdovende middelen aan een minderjarige betreft en het vonnis zelf van ernstige feiten spreekt, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees als zou u bij een terugkeer door Hezbi Wahdat worden gevisieerd omwille van de activiteiten van u en uw vader bij Hezbi Islami. U bracht tijdens het gehoor geen nieuwe elementen aan die een ander licht kunnen werpen op uw nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève.

Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook evenmin aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit de provincie Ghazni afkomstig te zijn, reden waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u op 13 november 2007 de subsidiaire bescherming toekende. Gezien uw verklaringen kan er evenwel vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in de provincie Ghazni kunt vermijden door u in de stad Kabul te vestigen. U bent immers een volwassen man die het lezen en schrijven in het Dari machtig is, zo bleek tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS p.2). Daarnaast verwierf u in België vaardigheden die uw integratie in de hoofdstad Kabul zullen vergemakkelijken. Zo volgde u een opleiding tot metser en maakte u zich het gebruik van een computer en internet machtig, zo blijkt uit uw activiteit op facebook (CGVS p.2). Bovendien heeft u vanuit België contact met veel vrienden en kennissen, waaronder mensen die gedeeltelijk actief zijn in de hoofdstad Kabul (CGVS p.2-3). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de hoofdstad Kabul en niet Ghazni als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen. Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat Kabul in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Integendeel uw verklaringen dat het parlement en het huis van de president geviséerd worden sluit aan bij de hierboven uitgewerkte argumentatie (CGVS p.4).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de algemene veiligheidssituatie het slachtoffer van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is gezien het verblijfsalternatief waarover u beschikt, niet aannemelijk.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet in de weg staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De thans bestreden beslissing bestaat uit twee componenten die elk op zich als een op zichzelf staand deel ervan moeten worden beschouwd. De ene component heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, een bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De tweede component van de beslissing vloeit voort uit artikel 49/2, § 5 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de verwerende partij in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.2. Verzoeker voelt zich in zijn verzoekschrift onder meer gegriefd door het voormelde advies, waarin uitgebreid wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Kaboel. De vraag dringt zich op of dit advies een aanvechtbare administratieve rechtshandeling is.

2.3. Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoeker (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.916).

2.4. Zoals reeds gesteld gaat het ter zake om een advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling. Daarenboven blijkt uit artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing of – zoals in casu – intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet de vreemdeling een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten. Het gaat derhalve niet om een gebonden bevoegdheid waarbij een bevel automatisch volgt op de intrekkingbeslissing. Aan de minister wordt de keuze geboden om al dan niet een bevel af te leveren. Het is pas op het ogenblik dat aan de verzoeker daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Verzoeker kan dan ook te gepasten tijde, met name indien hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel – middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

2.5. Het beroep, in zoverre het is gericht tegen dat deel van de bestreden beslissing waarin een advies wordt verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM, is dan ook niet ontvankelijk. De vaststelling dat in dat advies wordt verwezen naar *“ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet”*, kan overigens niet anders worden beschouwd dan als een materiële vergissing, die geen afbreuk doet aan het hiervoor gestelde.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 49, 49/2, §3, 49/2, §5 juncto artikel 55/4, van de artikelen 52 en 48/3 juncto 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar artikel 49/2, §3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hem sinds 17 april 2012 een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur moet worden toegekend. Een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 25 juni 2012 is in casu dan ook niet mogelijk nu artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet voorziet dat dat enkel mogelijk is tijdens het verblijf van beperkte duur. In artikel 49/2, §3 van de Vreemdelingenwet worden geen andere voorwaarden opgelegd dan een verblijfsduur van vijf jaar om een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur te verkrijgen, waar verzoeker aan beantwoordt. In deze is er geen discretionaire bevoegdheid zodat sinds 17 april 2012 geen intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus meer mogelijk is. De bestreden beslissing is dan ook onwettig.

Ondergeschikt is verzoeker van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in strijd is met artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-generaal erkent dat de situatie in Ghazni precair is, zodat een terugkeer naar daar uitgesloten is. Het verblijfsalternatief in Kaboel is volgens verzoeker in strijd met de artikelen 3 en 8 EVRM. Verzoeker stelt dat de situatie aldaar ook onveilig is en verwijst naar de door het Commissariaat-generaal gebruikte rapporten om te duiden dat er nog steeds Afghaanse burgerslachtoffers vallen. Bovendien heeft verzoeker gedurende jaren zijn verblijf gehad in België en heeft hij hier zijn privéleven opgebouwd, wat hij niet heeft in Kaboel nu hij daar nooit gewoond heeft noch op enige andere wijze met Kaboel verbonden is. Verzoeker heeft ook vast werk in België (stuk 2). Verzoeker kan in Kaboel bovendien niks aanvangen met het Nederlands dat hij hier geleerd heeft en valt het te betwijfelen dat hij daar werk zal vinden. Verzoeker heeft ook geen enkele opvang in Kaboel noch heeft hij de financiële middelen om daar een verblijf te bekostigen en dreigt hij daar bovendien geïsoleerd te geraken.

3.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

{..}

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;”

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

{..}

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd

{..}”

Het is niet betwist dat verzoeker, die op 13 november 2007 de subsidiaire bescherming werd toegekend, op 29 juni 2011 bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens aanranding van de eerbaarheid van een kind van het mannelijke of vrouwelijke geslacht beneden de volle leeftijd van 16 jaar en het verschaffen van verdovende middelen aan datzelfde kind. De rechtbank oordeelde in het vonnis dat de feiten ernstig zijn.

Samen met de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat het hier inderdaad ernstige feiten betreft die vallen onder de definitie van ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit ook geenszins.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer kon worden ingetrokken omdat hij na vijf jaar recht heeft op een definitieve verblijfstitel. Verzoeker verwijst naar artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van voormeld artikel. Immers heeft artikel 49/2, §§ 4 en 5 enkel betrekking op de mogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde om de commissaris-generaal te verzoeken over te gaan tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus alsook de mogelijkheid over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze mogelijkheid is inderdaad aan een tijdslimiet onderworpen. Dit staat evenwel volledig los van de autonome bevoegdheid van de commissaris-generaal om op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze eigen bevoegdheid is geenszins beperkt door de aard van het verblijfsstatuut – beperkt of onbeperkt verblijf – van de vreemdeling.

3.4. De Raad stelt verder vast dat de rest van het middel is opgehangen aan de volgens verzoeker door de verwerende partij verkeerd beoordeelde veiligheidssituatie in Kaboel. Hiervoor werd echter reeds geoordeeld dat deze beoordeling heeft plaatsgevonden in het licht van de wettelijke verplichting tot het

uitbrengen van een advies over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM en dat het beroep in zoverre het is gericht tegen dit advies niet ontvankelijk is.

Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden, met name wanneer er daadwerkelijk een verwijderingsmaatregel wordt afgeleverd. Dit betoog is derhalve niet dienstig.

3.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3.6. Gelet op het feit dat verzoeker de motieven die hebben geleid tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus ongemoeid laat en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier en pertinent zijn met het oog op de toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 6° juncto artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat de motieven kunnen worden bijgetreden. De subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoeker werd verleend, blijft ingetrokken.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER